

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně:

A. K.

bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Petrem Budilem
sídlem K Nemocnici 2375/2a, 350 02 Cheb

proti

žalovanému:

Krajský úřad Karlovarského kraje

sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

za účasti osoby

zúčastněné na řízení:

P. Š.

bytem X

zastoupen JUDr. Josefem Heydukem, advokátem
sídlem Májová 32, 350 02 Cheb

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2023, č.j. KK/1159/LP/23-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Rozhodnutím Městského úřadu Františkovy Lázně (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 30. 1. 2023, č. j. MUFL 660/2023 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) byla na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „*stavebník*“) dodatečně povolena *Změna dokončené stavby - přístavba k objektu F. L., H. L. č. p. Xa, A., provedené na st. p. č. Xb a Xc v k. ú. X, za účelem rozšíření stávající provozovny PNEUSERVISU, stavba REGÁL – STOJAN NA PNEUMATIKY na st. p. č. Xd v k. ú. X* (dále jen „*Stavba*“) na pozemcích st. p. č. Xc, Xb a Xd v k. ú. X. Žalobkyně jakožto vlastníka pozemku parc. č. Xe k. ú. X (dále jen „*Pozemek žalobkyně*“) podala proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2023, č.j. KK/1159/LP/23-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno poté, co dodatečné povolení stavebního úřadu ze dne 4. 5. 2020, č.j. MUFL 1506/2020 (dále jen „*První povolení*“), zrušil žalovaný svým rozhodnutím ze dne 23. 2. 2021, č. j. KK/458/SÚ/20-18 (dále jen „*První zrušovací rozhodnutí*“) a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání a dodatečné povolení stavebního úřadu ze dne 2. 8. 2021, č.j. MUFL MUFL 3479/2021 (dále jen „*Druhé povolení*“), zrušil žalovaný svým rozhodnutím ze dne 7. 2. 2022, č. j. KK/864/SÚ/21-7 (dále jen „*Druhé zrušovací rozhodnutí*“) a znovu věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.
3. Stavební úřad jednal s žalobkyní jako s účastníkem řízení s odůvodněním, že žalobkyně jako vlastníka Pozemku žalobkyně může být Stavbou přímo dotčena především hlukovou zátěží, příp. zastíněním.¹

II.

Žaloba

4. Žalobkyně žádala, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobkyně namítla, že žalovaný nezaslal spis nadřízeným dotčeným správním orgánům vzhledem k námitkám žalobkyně proti závazným stanoviskům. Dále žalobkyně poukázala na neúplnost podkladů pro vydání rozhodnutí, spočívající v absenci projektové dokumentace a vyjádření dotčených orgánů a stanovisek pro původní stavbu pneuservisu z roku 2006. V dalším žalobním bodě žalobkyně vytkla správním orgánům, že nevyžádaly stanovisko dopravního inspektorátu k bezpečnosti a plynulosti provozu. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány si neujasnily účel Stavby a předmět řízení. Žalobní námitky směřovala žalobkyně i proti závaznému stanovisku orgánu územního plánování a jeho potvrzení nadřízeným dotčeným orgánem. Podle žalobkyně dále správní orgány nesprávně posoudily, že stavebník nemusí mít výjimku podle § 21 odst. 4 a § 25 vyhlášky č. 501 č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „*vyhláška č. 501*“). Žalobkyně namítla i rozpor mezi projektovou dokumentací a skutečným

¹ viz str. 13 prvoinstančního rozhodnutí

provedením Stavby. Žalobkyně závěrem namítla, že správní orgány řádně nevypořádaly její občanskoprávní námitku.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný uvedl, že podstatu žalobních námitek vypořádal v napadeném rozhodnutí, jelikož se shodovala s námitkami odvolacími.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

8. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve lhůtě jí k tomu soudem poskytnuté výzvou ze dne 30. 8. 2023, č. j. 57 A 59/2023-28, nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas v podání ze dne 31. 8. 2023, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Kvalita a jasnost žalobních námitek do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. K tomu se již vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 ve Sb. NSS, v němž posuzoval dostatečnou určitost žalobních bodů: „*čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“
11. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem *konkrétní* je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o

nezákonnosti.² Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta.³ Soudní řízení správní je postaveno na dispoziční zásadě. Je na žalobci, aby v žalobě uvedl konkrétní skutková tvrzení a na ně navázanou konkrétní právní argumentaci a aby vysvětlil, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah, hodnocení a závěrů se vůči němu správní orgán dopustil. Pouhé zopakování odvolacích námitek ve správní žalobě podstatně snižuje žalobcovy šance na úspěch, neboť žalobní body mají primárně směřovat proti rozhodnutí o odvolání a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.⁴

12. Soud s odkazem na § 75 odst. 3 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. konstatuje, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze ve správním soudnictví rušit napadené rozhodnutí pro každou vadu napadeného rozhodnutí nebo porušení ustanovení o řízení. Judikatura vyžaduje, aby uvedené vady byly natolik intenzivní, aby mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé. V případě zjištění dílčího procesního pochybení je na žalující straně tvrdit, jak by se to promítlo do zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.⁵
13. Soud posoudil žalobu jako nedůvodnou.

Regulace řízení o dodatečném povolení stavby

14. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona postupuje stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení.
15. Podle § 129 odst. 3 věty první stavebního zákona lze stavbu dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
 - a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

² viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022–64, bod 18

³ viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78, bod 32, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019–42, bod 25

⁴ viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 1 Afs 111/2022 – 30, bod 14, nebo ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020–47, bod 5

⁵ viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2024, č. j. 7 As 308/2023–92, bod 35, ze dne 14. 5. 2024, č. j. 8 Ads 251/2022–37, bod 66, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019–28, bod 20, nebo tam citované rozsudky ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001–51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 11. 12. 2008, č. j. 9 Azs 64/2008–67, ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008–63, č. 1951/2009 Sb. NSS, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013–31, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017–48

16. § 90 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky (a) stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, (b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, (c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
17. § 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona stanoví, že stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územním rozhodnutím nebo regulačním plánem nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací, b) projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem, d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. Stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.

Regulace závazných stanovisek

18. Pokud účastník v odvolání napadne obsah závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (dále jen „*přezkumné stanovisko*“; viz § 149 odst. 7 správního řádu).
19. Soud přezkoumává k žalobní námitce zákonnost závazného stanoviska za následujících podmínek. Podle ustálené judikatury správních soudů správní soudy nemohou nahrazovat odborný názor správního orgánu, jenž náleží do jeho diskreční pravomoci na základě správního uvážení. Správní soud zruší podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost tehdy, když zjistí, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Rozhoduje-li správní orgán v mezích správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení.⁶ Úkolem soudu tedy není nahrazovat odbornou činnost dotčených orgánů. Jejich úkolem je přezkoumat, zda závazné stanovisko dostatečně a přesvědčivě odůvodňuje své závěry, resp. zda v základních parametrech odpovídá požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu.⁷ „*Nadřízený dotčený orgán státní správy je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. Je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu (nyní § 149 odst. 5 správního řádu) obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i přdestření úvah, které*

⁶ viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015–24, bod 20

⁷ viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2022, č. j. 7 As 204/2022–31, bod 22 a tam citovaná judikatura

nadřazený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (...).“⁸ Obstojí-li závazné stanovisko při soudním přezkumu, může soud převzít jeho odborné věcné závěry do odůvodnění svého rozsudku.⁹ Je-li však závazné stanovisko nepřezkoumatelné, trpí vadou nepřezkoumatelnosti i rozhodnutí správního orgánu.

20. Soud dodává, že nesmí za žalobce domýšlet námitky ani dotvářet příliš obecné žalobní námitky z vlastní iniciativy, neboť takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení. Pokud tedy žalobce v žalobě nenamítá ani nezákonnost závazného stanoviska, ani vadu odvolacího řízení spočívající v nevyžádání revizního závazného stanoviska přes odpovídající odvolací námitku, nemůže soud k případné nezákonnosti závazného stanoviska ani k případnému vadnému nevyžádání revizního závazného stanoviska přihlídnout z úřední povinnosti, i kdyby byla tato nezákonnost zjevná ze spisového materiálu, protože by postupoval nad rámec žalobních bodů.

Regulace námitek souseda ve správním řízení

21. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona jsou účastníky řízení o dodatečném povolení stavby osoby uvedené v § 109. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
22. § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona stanoví, že účastníkem je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo umístěním nebo prováděním stavby přímo dotčeno (dále jen „Soused“).
23. Správní orgány jsou povinny přihlížet jen k těm námitkám Souseda, které (vedle ostatních podmínek) splňují dvě kumulativní podmínky: (1) námitka směřuje proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů a (2) namítanými skutečnostmi může být přímo negativně dotčeno Sousedovo vlastnické nebo jiné věcné právo (viz § 114 odst. 1 stavebního zákona).
24. Pokud vznikla správním orgánům povinnost k námitce Souseda přihlížet, musí ji posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jejich působnosti (viz § 114 odst. 3 stavebního zákona).

Regulace námitek Souseda v soudním řízení správním

25. Žalobce je oprávněn prostřednictvím správní žaloby hájit pouze svá procesní a hmotná práva. Soudní řád správní je obrannou, nikoliv kontrolní normou, a slouží tudíž k tomu, aby žalobce či navrhovatel mohl chránit proti zásahům orgánů veřejné moci svou vlastní, nikoliv cizí, právní sféru. Podat tzv. žalobu ve veřejném zájmu (actio popularis) ve prospěch jiných osob umožňuje soudní řád správní pouze zákonem stanoveným subjektům, konkrétně nejvyššímu státnímu zástupci a veřejnému ochránci práv, příp. za stanovených podmínek ekologickým spolkům apod. Správní soudnictví je podle § 2 s. ř. s. v zásadě povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního. Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená

⁸ viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64, bod 38, nebo ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, bod 40

⁹ srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64, bod 40

pravidla volně nahrazovat činnost správních orgánů, přičemž opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu.¹⁰ Správní soud je povinen v mezích konkrétní žalobní námitky, byť nebyla uplatněna řádně a včas ve správním řízení, za podmínky, že jejím předmětem je záležitost veřejného zájmu a současně se týká možného přímého dotčení vlastnického práva nebo jiného věcného práva žalobce, věcně posoudit správnost sporovaných závěrů správních orgánů.¹¹

26. Soud dodává, že podle ustálené judikatury správních soudů¹² není sporu o tom, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Správní řád sice neobsahuje konkrétní ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, vyplývá z něj ale implicitně. Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. To platí i pro rozhodování odvolacího správního orgánu.
27. Z hlediska soudního přezkumu představovala napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek.¹³
28. Soud dále připomíná, že nepřihlížel k vadám správního řízení, o nichž nebylo lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí.¹⁴
29. Poté, co soud vymezil východiska svého přezkumu napadeného rozhodnutí, posoudí podle nich žalobní námitky vznesené žalobkyní. Ač rozsáhlá žaloba jeví známky strukturovaného vymezení žalobních bodů, ve skutečnosti nezřídka obsahují jednotlivé žalobní body stejné námitky a žalobní body se tak prolínají, což nepřispívá k srozumitelnosti žalobní argumentace. Soud tedy soud v odůvodnění tohoto rozsudku vypořádal klíčové žalobní námitky, bez ohledu na to, do jakých systematicky vymezených žalobních bodů byly žalobkyní zařazeny, příp. ve vztahu k námitce souhlasně odkázal na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného, příp. prvoinstančního rozhodnutí.¹⁵ Vypořádáním základu žalobní argumentace soud odpovídal i na námitky dílčí.

Předmět správního řízení

30. Z výroků I a III prvoinstančního rozhodnutí, které byly potvrzeny napadeným rozhodnutím, je zřejmé, že představují oprávnění stavebníka (a tomu odpovídající povinnost třetích osob strpět výkon takového oprávnění): umístit a provést Stavbu spočívající v přístavbě objektu čp. Xa (rozšíření stávajícího pneuservisu a přístřešek) a ve stojanu na pneumatiky (dále jen „regál“), a to na hranici Pozemku žalobkyně a pozemku st. p. č. Xd a ve vzdálenosti 2,7 m od st. p. č. Xc a Xd, to vše podle projektové dokumentace

¹⁰ viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, bod 18 a tam citovaná judikatura, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 80

¹¹ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 6 As 232/2022-23, body 17, 16, 21 až 24

¹² viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2023, č. j. 9 As 131/2023-33, a tam odkazovaná judikatura

¹³ viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 ve Sb. NSS

¹⁴ srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

specifikované v bodě 1 výroku III prvoinstančního rozhodnutí. Předmětem prvoinstančního rozhodnutí *nebylo* umístění a provedení žádných jiných staveb než uvedené přístavby a regálu.

31. Vymezení předmětu prvoinstančního rozhodnutí je určující pro posouzení, zda, event. jak mohla být hmotná práva žalobkyně (vlastnické právo k Pozemku žalobkyně) případně existujícími vadami prvoinstančního rozhodnutí přímo dotčena.

Závazná stanoviska¹⁶

32. Žalobkyně namítla vadu řízení vedeného žalovaným spočívající v tom, že žalovaný na základě jejího odvolání nevyžádal u nadřízených dotčených orgánů stanoviska, zda trvají na svých přezkumných stanoviscích. Podle žalobkyně tak nemohou přezkumná stanoviska obstát, jelikož jednak vzhledem ke značné době uplynulé od vydání přezkumných stanovisek mohlo dojít ke změně právního stavu a jednak byl předmět řízení dodatečného povolení rozšířen o stavbu regálu. Žalobkyně poukázala na data vydání Prvního povolení, Druhého povolení a prvoinstančního rozhodnutí.
33. Soud konstatuje, že žalobkyně neuvedla, proč měl být žalovaný povinen vyžádat doplňující vyjádření nadřízených dotčených orgánů, k jakým konkrétním přezkumným stanoviskům měly nadřízené dotčené orgány podat stanovisko, jakou konkrétní odvolací námitkou se tohoto postupu žalobkyně v odvolání domáhala, jaká doba (od kdy do kdy) měla uplynout od vydání toho kterého konkrétního přezkumného stanoviska a proč by uplynulá doba měla představovat důvod pro posouzení přezkumného stanoviska, jak se změnil relevantní právní stav ke dni vydání rozhodnutí a proč měl být regál významný pro to které konkrétní přezkumné stanovisko. Žalobní tvrzení, že v mezidobí mohlo dojít ke změně právního stavu, který mohl ovlivnit posouzení nadřízeného dotčeného orgánu, je pro svou obecnost ryze spekulativní.
34. Vzhledem k absenci konkrétních tvrzení, *jaká konkrétní přezkumná stanoviska* měl žalovaný předložit nadřízeným dotčeným orgánům a z jakých konkrétních skutkových či právních důvodů šlo o jeho procesní pochybení, nemohlo jít o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Nebylo na soudu, aby vyhledával ve správním spise, jaká přezkumná stanoviska byla zajištěna, jaká doba uplynula od jejich vydání a zda, příp. jak se změnil či mohl změnit skutkový a právní stav od jejich vydání tak, že jejich zákonnost byla zpochybněna, a to výlučně ve vztahu k možnému přímému dotčení vlastnického práva nebo jiného věcného práva žalobkyně.
35. Soud aprobuje posouzení žalovaného¹⁷, že rozsáhlé odvolací námitky žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí převážně opakují argumentaci námitek obsažených v odvolání žalobkyně proti Prvnímu povolení a Druhému povolení, které byly vypořádány v Prvním zrušujícím rozhodnutí a ve Druhém zrušujícím rozhodnutí. Na základě těchto námitek byla opatřena (přezkumná) závazná stanoviska (nadřízených) dotčených orgánů:
- Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 18. 9. 2020, č. j. MV-109422-4/PO-PRE-2020 (dále jen „PS HZS“), potvrzující závazné

¹⁵ viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2021, č. j. 1 Afs 163/2021-52, bod 31

¹⁶ viz žalobní bod [1] na str. 2 a 3 žaloby

¹⁷ viz str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí

stanovisko Hasičského záchranného sboru Karlovarského kraje ze dne 5. 9. 2019, č. j. HSKV-2228-2/2019-CH (dále jen „*ZS HZS*“)

- Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru regionálního rozvoje, oddělení územního plánování ze dne 20. 10. 2021, č. j. KK/2363/RR/21 (dále jen „*PS ÚP*“), potvrzující závazné stanovisko orgánu územního plánování Městského úřadu Cheb, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 14. 5. 2021, č. j. MUCH 37647/2021/Kol (dále jen „*ZS ÚP*“) a též vyjádření orgánu územního plánování Městského úřadu Cheb, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 12. 9. 2022, č. j. MUCH 87568/2022/Kol (dále jen „*V ÚP*“)

- Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje ze dne 19. 8. 2019, č. j. KHSKV 09592/2019/HP/Pán-S10 (dále jen „*ZS KHS*“)

- Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 27. 8. 2019, č. j. MZDR 37061/2019-2/OZP-ČIL-R (dále jen „*ZS1 MZ*“) a Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 10. 10. 2022, č. j. MZDR 26402/2022-2/ČIL-Pr (dále jen „*ZS 2 MZ*“)

- orgánu ochrany životního prostředí Městského úřadu Cheb, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 6. 9. 2019, č. j. MUCH 75187/2019.

Žalovaný uzavřel, že nadřízené dotčené orgány potvrdily závazná stanoviska podřízených správních orgánů na základě předešlých odvolání žalobkyně.

36. Žalobní námitka nebyla důvodná.

Nedostatky podkladů rozhodnutí¹⁸

37. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

38. § 50 odst. 3 věta první a odst. 4 správního řádu stanoví, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

39. Z uvedeného je zřejmé, že stavební úřad měl zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, kdy rozsah takto zjišťovaných skutečností je pro danou věc konkrétně vymezen v pasáži tohoto rozsudku *Regulace řízení o dodatečném povolení stavby*. Stavební úřad mohl při zjišťování skutkového stavu pochybit jen tehdy, pokud by nezjistil bez důvodných pochybností nějakou skutečnost významnou pro posouzení těch skutečností, které stavební zákon vymezuje jako předmět posuzování žádosti o dodatečné povolení stavby. Neúplnost podkladů pro vydání rozhodnutí podle § 50 správního řádu lze tedy účinně namítat pouze v případě, takový nedostatek vedl ke skutkovému zjištění, která byla nedostatečná pro rozhodnutí ve věci dle předchozí věty.

40. Žalobkyně namítla, že řízení před stavebním úřadem bylo zatíženo procesní vadou spočívající v tom, že správní spis neobsahoval projektovou dokumentaci včetně vyjádření dotčených orgánů a stanovisek pro původní stavbu pneuservisu z roku 2006, vzájemně provozně propojenou se Stavbou.

¹⁸ viz žalobní bod [2] na str. 3 až 6 žaloby

41. Uvedenou námitku vypořádal stavební úřad a žalovaný ve svých rozhodnutích následovně.
42. Stavební úřad konstatoval¹⁹, že předmětem řízení není původní stavba pneuservisu, ale Stavba jakožto nepovolená přístavba k původnímu objektu pneuservisu, a že předmětem řízení není povolení původního objektu pneuservisu, ale přístavby k tomuto objektu. Stavební úřad identifikoval stavební povolení původního objektu pneuservisu i k němu se vztahující kolaudační rozhodnutí. Stavební úřad uzavřel, že pro posouzení žádosti stavebníka postačovala úplná a přehledná projektová dokumentace Stavby (přístavby původního pneuservisu). Dodal, že projektová dokumentace původního pneuservisu je k dispozici.
43. Žalovaný vypořádaní námitky stavebním úřadem aproboval a dodal²⁰, že žalobkyni bylo stavebním úřadem umožněno nahlédnutí do původní projektové dokumentace, stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí.
44. Žalobní námitka nebyla důvodná.
45. Správní orgány konstatovaly, že správní spis sice projektovou dokumentaci původního pneuservisu obsahuje²¹, ale nejde o podklad nutný pro rozhodnutí, protože se netýká předmětu řízení (Stavby), nýbrž věci odlišné od Stavby – objektu původního pneuservisu. Jelikož původní stavba pneuservisu nebyla předmětem řízení před stavebním úřadem, které vyústilo ve vydání prvoinstančního rozhodnutí, nemohly být okolnosti jejího povolení právně významné pro rozhodnutí ve věci.
46. Žalobkyně s tímto posouzením úplnosti správního spisu stavebním úřadem a žalovaným polemizovala na str. 5 a 6 žaloby.
47. Není sporu o tom, že Stavba je přístavbou původního pneuservisu dle § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona. Z toho však nevyplývá závěr učiněný žalobkyní, že je nutno Stavbu posuzovat společně s původním pneusem. Původní pneusem nebyl předmětem řízení, a tedy nemohl být předmětem posuzování stavebním úřadem. Proto nemohla být důvodnou ani námitka žalobkyně, že měl stavební úřad řízení přerušit a vyzvat stavebníka k předložení ověřené dokumentace skutečného provedení původního pneuservisu a využít ji jako podklad pro rozhodování. Původní pneusem nebyl předmětem řízení a jeho skutečné provedení nebylo pro rozhodnutí ve věci právně významné, tudíž nemělo místo v nutných podkladech pro rozhodnutí. Žalobkyní označené vady řízení o původním stavebním povolení (údajně absentující vyjádření Ministerstva zdravotnictví, dopravního inspektorátu, krajské hygienické stanice, hasičského záchranného sboru) nemohly mít vliv na rozhodnutí ve věci povolení Stavby. Jinými slovy, námitky vztahující se k řízení o povolení původního pneuservisu nemohly mít v řízení o dodatečném povolení Stavby místo. Případnou procesní pasivitu účastníků řízení o povolení původního pneuservisu nelze nyní dohánět v řízení o dodatečném povolení jeho přístavby. Stejně tak případná nezákonnost povolení původního pneuservisu, neprojevovala-li se pravomocným zrušením tohoto povolení, nemůže mít vliv na posouzení důvodnosti žádosti o dodatečné povolení Stavby. Nelze tedy žalobkyni přisvědčit, že by jí bylo znemožněno uplatňovat námitky v nynějším řízení proto, že neměla k dispozici projektovou dokumentaci původního pneuservisu – jednak je projektová dokumentace součástí správního spisu a jednak i

¹⁹ viz str. 17, 21 a 28 prvoinstančního rozhodnutí

²⁰ viz str. 6 a 10 napadeného rozhodnutí

²¹ obiter dictum: toto soud ze správního spisu ověřil

jakékoli případné nedostatky řízení, které vyústilo v povolení původního pneuservisu, nemohly mít z povahy věci vliv na výkon nynějších procesních práv žalobkyně.

48. Žalobkyně na str. 3 a 4 žaloby přepsala doslovně své odvolací námitky v bodě 7.2 a 7.3 a rozšířila je o argumentaci, že přestože má být napojení Stavby řešeno stávajícím sjezdem, správní orgány přes námitky žalobkyně nesdělily, jak byl sjezd povolen. Žalobkyně však pominula, že stavební úřad řádně odůvodnil²², proč sjezd nepodléhá jeho opatření ani nevyžaduje vyjádření silničního správního úřadu. Námitka tedy nemohla být důvodná.

Absence stanoviska dopravního inspektorátu²³

49. Žalobkyně se ve správním řízení opakovaně domáhala toho, aby správní orgány do podkladů rozhodnutí zařadily vyjádření dopravního inspektorátu Policie ČR s ohledem na očekávanou zvýšenou dopravu na příjezdové komunikaci na pozemku parc. č. Xf.
50. Správní orgány k námitkám žalobkyně ve svých rozhodnutích uvedly následující.
51. Stavební úřad učinil závěr²⁴, že přístavba sestávající z haly sloužící pro příjem zakázek (přijímací hala) a skladové plochy (sklad) i regál nemají vliv na ovzduší, veřejnou a technickou infrastrukturu a nelze očekávat výraznější změny zavedeného provozu pneuservisu a jeho vlivu na kvalitu prostředí, přičemž Stavbou nebude navýšena kapacita pneuservisu. Stavební úřad konstatoval, že objekt s přístavbou je napojen na účelovou komunikaci na pozemku parc. č. Xg.
52. Stavební úřad konstatoval²⁵, že dopravní inspektorát není ve věci dotčeným orgánem. Dotčeným orgánem ve věci připojení sousední nemovitosti na komunikaci je silniční správní úřad. Příjezdová komunikace není zavedena v pasportu místních komunikací města Františkovy Lázně a jde tak o účelovou komunikaci. S odkazem na § 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o komunikacích“) stavební úřad uvedl, že platná právní úprava nepožaduje řešit připojení sousední nemovitosti k účelové komunikaci prostřednictvím silničního správního úřadu. A ani žádné opatření stavebního úřadu není pro sjezd podle § 79 odst. 2 písm. i) stavebního zákona vyžadováno. Městský úřad Cheb, odbor stavební a životního prostředí, státní správa silničního hospodářství, navíc podal výslovné vyjádření, kde popřel, že by byl dotčeným orgánem podle § 40 zákona o komunikacích. Stavebník předložil i projekt dopravního řešení napojení Stavby na příjezdovou komunikaci. Stavební úřad dodal, že jelikož přístavba původního pneuservisu sestává z místnosti pro příjem zákazníku a skladu, nepředstavuje prostor k provádění výměn nebo oprav pneumatik. Tyto procesy budou nadále probíhat v původním pneuservisu, a proto nelze očekávat navyšování kapacity pneuservisu. Problémy s dopravou na příjezdové komunikace vznikly v důsledku dopravy automobilů zákazníku aktuálně nevznikají a vzhledem k prostorovým možnostem pozemku před pneuservisem se ani neočekávají. Stavební úřad uzavřel, že Stavba nepředstavuje důvod k obavě z enormního nárůstu dopravy či počtu odbavovaných zákazníků.

²² viz str. 19 prvoinstančního rozhodnutí

²³ viz žalobní bod [3] na str. 6 a 7 žaloby

²⁴ viz str. 9 prvoinstančního rozhodnutí

²⁵ viz str. 14, 19, 26 a 27 prvoinstančního rozhodnutí

53. Žalovaný toto posouzení aproboval a konstatoval²⁶, že Policie ČR, dopravní inspektorát, ani silniční správní úřad nejsou ve věci dotčeným orgánem.
54. Žalobní námitka nebyla důvodná.
55. Žalobkyně především vůbec nepolemizovala s vypořádáním své odvolací námitky, které se jí dostalo ze strany stavebního úřadu a žalovaného. Soud proto nemá důvod závěry správních orgánů přezkoumávat. Správní orgány logicky a přesvědčivě vysvětlily, proč nepochybily, když nevyžadovaly stanovisko dopravního inspektorátu. Přesto žalobkyně, aniž jejich závěry v žalobě nějak vyvrací, stále trvá na své původní odvolací argumentaci, aniž by tvrdila konkrétní negativní zásah do svých věcných práv.
56. Odkázala-li žalobkyně v žalobě na sdělení Městského úřadu Cheb, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 10. 5. 2021, č. j. MUCH 30027/2021, pominula, že stavební úřad vysvětlil²⁷, že stejný správní úřad, tedy Městský úřad Cheb, odbor stavební a životního prostředí, ve svém *následném* vyjádření ze dne 20. 5. 2021, č. j. MUCH 36445/2020, popřel, že by byl dotčeným orgánem.
57. Správní orgány též přesvědčivě odůvodnily závěr, proč nevznikly obavy ze zvýšeného dopravního zatížení v důsledku Stavby, kdy charakter přístavby (přijímací hala a sklad) s sebou nenese zvýšení počtu zákazníků pneuservisu, jehož prostory, nutné provedení výměny a opravy pneumatik, se Stavbou nezvětšily. Proti této logické úvaze žalobkyně v žalobě nijak nebrojila a setrvala na své odvolací argumentaci omezující se na (údajně nevyhovující) dopravní zatížení v důsledku provozu (původního) pneuservisu. Soud shrnuje, že správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav ve vztahu k dopravnímu zatížení lokality a přesvědčivě odůvodnily svůj závěr, že *v důsledku Stavby* nedojde o jeho významné změně (dopravní zatížení lokality v důsledku provozu původního pneuservisu nebylo předmětem řízení).

*Účel Stavby*²⁸

58. Stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí konstatoval²⁹, že stavebník předložil úplnou projektovou dokumentaci dne 4. 10. 2019 (šlo o dokumentaci datovanou 9/2019; dále jen „DPD“): Ze správního spisu vyplývá, že šlo o doplněnou původní dokumentaci datovanou 10/2017 (dále jen „PD“). Stavební úřad uvedl³⁰, že projektová dokumentace byla projednána se všemi dotčenými orgány v rozsahu, v jakém se jich týkala.
59. Žalovaný k odvolací námitce žalobkyně v napadeném rozhodnutí uvedl³¹, že v obou předkládaných projektových dokumentacích (PD i DPD) je shodně uvedeno, že se jedná o novostavbu přístavby (původně rozšíření stávajícího) pneuservisu. PD uvádí, že se jedná o sklad pneumatik a disků, a DPD to rozšiřuje o prostor přijímacího prostoru. Podle žalovaného jsou oba údaje správné, neboť z výkresu č. D.1.1.2 (půdorys NP) je zřejmé, že se zde jedná o dva prostory - přední přístavba (sloužící jako přijímací prostor) a zadní přístavba (sloužící jako sklad pneumatik a disků). Obě na sebe navazující přístavby vznikaly postupně: Nejdříve vznikla zadní přístavba jako samostatná stavba vzdálená od původního pneuservisu 9 m. Přední přístavba byla původně jen zastřešenou částí a až

²⁶ viz str. 9 napadeného rozhodnutí

²⁷ viz str. 21 prvoinstančního rozhodnutí

²⁸ viz žalobní bod [4] na str. 7 až 9 žaloby

²⁹ viz str. 17 prvoinstančního rozhodnutí

³⁰ viz str. 24 prvoinstančního rozhodnutí

³¹ viz str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí

následně byla upravena do finální podoby. To však neznámá, že by zde docházelo, jak tvrdí žalobkyně, k jinému účelu užívání. Žalovaný uzavřel, že se jedná o přístavbu stávající provozovny pneuservisu, sloužící zčásti jako příjmací místnost a zčásti jako sklad pneumatik a disků. Žalovaný dále poukázal na to, že PD a DPD se liší pouze v tom, že DPD byla doplněna o aktuální požárně bezpečnostní řešení z 07/2019 (dále jen „PBŘ“), které bylo podkladem pro vydání závazného stanoviska ZS HZS, což potvrzuje obsah jeho odůvodnění, kde je uvedeno, že bylo rozhodováno na základě PBŘ z 07/2019, které je součástí DPD.

60. Žalobkyně namítla, že stavebník během řízení změnil účel užívání Stavby a že není zřejmý předmět řízení, tedy rozsah Stavby. Navíc se podle žalobkyně dotčené orgány nevyjádřily k téže projektové dokumentaci.
61. Žalobní bod představuje z poloviny doslovně přepsaný odvolací bod 7.5, aniž by žalobkyně v žalobě reagovala na vypořádání své odvolací námitky žalovaným. Proto soud nemá důvod závěry žalovaného přezkoumávat, kdy za klíčové lze považovat to, že (i) v průběhu řízení nedošlo ke změně rozsahu ani účelu přístavby, sloužící zčásti jako příjmací místnost a zčásti jako sklad pneumatik a disků, a že (ii) PD a DPD se liší pouze v doplnění PBŘ, které bylo podkladem pro vydání závazného stanoviska ZS HZS. Žalobkyně tyto závěry v žalobě nesporela, přičemž právě tyto závěry její žalobní argumentaci vyvracejí.
62. Není tedy pravdou, že by nebyl jasný účel Stavby a předmět dodatečného povolení Stavby. Účel Stavby byl žalovaným popsán a tento závěr odůvodněn v napadeném rozhodnutí. Její předmět vyplývá z DPD, na kterou odkázal výrok II prvoinstančního rozhodnutí.
63. Jelikož žalobkyně nesporela závěr, že PD a DPD se liší jen v doplnění PBŘ, nemohla být důvodná její námitka, že nezákonnost napadeného rozhodnutí by měl způsobit fakt, že dotčenému orgánu územního plánování byla předložena PD a nikoli DPD. Navíc, chronologicky první závazné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování ze dne 4. 9. 2019, jímž argumentuje žalobkyně, nebylo podkladem pro závěr správních orgánů o přípustnosti Stavby z hlediska územního plánování – tím bylo až následně vydané ZS ÚP, jak sama žalobkyně uvádí na str. 8 žaloby. Soud shrnuje, že námitka rozporu mezi žádostí a projektovou dokumentací, pokud jde o účel Stavby, nebyla důvodná. Žalobkyně ani nenamítla, že a proč by jí namítané rozdíly měly představovat významnou změnu Stavby, která by se negativně mohla dotknout jejich věcných práv.
64. Vadu řízení nepředstavuje samo o sobě předložení upravené projektové dokumentace v průběhu řízení, kdy z řízení nevyplynulo (a žalobkyně to ani netvrdí), že by stavebníkem tvrzený účel užívání Stavby neodpovídal skutečnosti. Východisko žalobkyně, že se všechny dotčené orgány měly vyjádřit k totožné projektové dokumentaci, pomíjí, že je důvod zjišťovat u dotčeného orgánu, který vypracoval závazné stanovisko na základě jedné verze projektové dokumentace, stanovisko k upravené projektové dokumentaci, jen tehdy, pokud se úprava může týkat veřejného zájmu chráněného tímto dotčeným orgánem. Za situace, kdy změna projektové dokumentace v průběhu řízení reflektuje požadavky dotčených orgánů nebo dalších účastníků řízení není nutné automaticky vyžadovat aktualizovaná stanoviska dotčených orgánů. Bylo by v příkrém rozporu se zásadou ekonomie řízení mechanicky předkládat všem dotčeným orgánům každou sebemenší změnu, úpravu nebo opravu původní projektové dokumentace jen proto, aby se k takové dílčí úpravě dokumentace vyjádřily. Je naopak odpovědností stavebního úřadu

vyhodnotit stavebníkem předloženou změnu původní (dotčenými orgány již hodnocené) projektové dokumentace a posoudit, o nakolik podstatnou změnu se jedná a zda vyžaduje nové stanovisko dotčeného orgánu.³² Žalobkyně přitom v žalobě netvrdila, proč by úprava projektové dokumentace měla aktivovat povinnost stavebního úřadu vyžadovat aktualizované závazné stanovisko určitého dotčeného orgánu. Soud žádnou kolizi, namítanou žalobkyní, mezi ZS HZS a ZS ÚP nevidí a žalobkyně ji v žalobě srozumitelně nevysvětlila a proti vypořádání totožné odvolací námítky žalovaným v napadeném rozhodnutí nijak v žalobě nebrojila. Žalobkyně opět nenamítla, že a proč by se nezajištění zaktualizovaných závazných stanovisek negativně mohlo dotknout jejich věcných práv.

Závazná stanoviska orgánů územního plánování³³

65. Soud připomíná, že ve věci žádosti stavebníka vydal Krajský úřad Karlovarského kraje dne 20. 10. 2021 PS ÚP (potvrzující závazné stanovisko) k ZS ÚP (závaznému stanovisku orgánu územního plánování, Městského úřadu Cheb, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 14. 5. 2021). Dále ve vyjádření orgánů územního plánování, Městský úřad Cheb, odbor stavebního a životního prostředí, ze dne 12. 9. 2022 (V ÚP) sdělil, že regál nepodléhá závazným stanoviskům orgánů územního plánování a že regál byl součástí Stavby, která byla posouzena souhlasným závazným stanoviskem ZS ÚP. Při výkonu své pravomoci podle § 2 odst. 2 správního řádu byl stavební úřad vázán závěry závazných stanovisek podle § 149 správního řádu ve spojení s § 50 odst. 4 správního řádu, v nichž dotčené orgány prosazovaly a chránily jednotlivé veřejné zájmy. To znamená, že stavební úřad závěry dotčených orgánů nehodnotil, ale závazné posouzení dotčeného orgánu musel převzít.
66. Námítka, že stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že původním revizním stanoviskem nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování ze dne 24. 8. 2020, č. j. KK/1463/RR/20, bylo *zrušeno* původní závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 4. 9. 2019, č. j. MUCH 79975/2019/Kol, ač bylo ve skutečnosti změněno z *kladného* na *negativní*, nebyla důvodná, protože žalobkyně neuvedla, jak konkrétně tato nepřesnost (procesní vada) měla negativně zasáhnout její věcná práva. Stavební úřad totiž v prvoinstančním rozhodnutí³⁴ opakovaně vysvětlil, že k oběma právě popsaným původním stanoviskům při vydání rozhodnutí nepřihlížel, neboť měl k dispozici nové ZS ÚP. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl³⁵, že prostřednictvím PS ÚP byl potvrzen závěr ZS ÚP o souladu Stavby s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování.
67. V dalších námitkách žalobkyně brojila proti ZS ÚP a PS ÚP, kdy tvrdila jejich nezákonnost. Soud tedy v mezích žalobních námitek přezkoumával zákonnost těchto stanovisek dotčených orgánů územního plánování, kdy případná důvodnost žalobních námitek byla vyloučena, pokud žalobkyně netvrdila, zda a proč se namítaná nezákonnost negativně dotkla jejich věcných práv.
68. Žalobkyně konkrétně namítla, že dotčený orgán územního plánování nesměl vydat ZS ÚP, neboť vzhledem ke svému původnímu závaznému stanovisku mohl vydat jen navazující závazné stanovisko podle § 4 odst. 4 stavebního zákona.

³² viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 6 As 206/2021-47, bod 35

³³ viz žalobní bod [5] na str. 9 až 12 žaloby, doslovně přepsaný z bodu 7.6 odvolání, a žalobní bod [7] na str. 15 a 16 žaloby, převážně doslovně přepsaný z bodů 7.10, 7.20 odvolání, a žalobní bod [12] na str. 17 žaloby

³⁴ viz str. 13, 14 a 18 prvoinstančního rozhodnutí

³⁵ viz str. 7 napadeného rozhodnutí

69. Námitka nebyla důvodná, protože žalobkyně neuvedla, že a jak se údajná namítaná procesní vada měla negativně projevit v jejích věcných právech. Správní orgány měly k dispozici kladné závazné stanovisko dotčených orgánů územního plánování (ZS ÚP a PS ÚP) a z něj vycházely. I kdyby existovala žalobkyní namítaná procesní vada, nemohla žalobní námitka obstát, pokud žalobkyně netvrdila, že vedla k poškození jejích vlastnických či jiných věcných práv. Žalobkyni nepříslušelo vykonávat funkci strážce obecné zákonnosti a mohla důvodně namítat jen takové vady správního procesu, které mohly přímo a negativně zasáhnout do jejích věcných práv.
70. Dále žalobkyně namítla, že ZS ÚP je nepřezkoumatelné, protože neuvádí účel užívání Stavby ani výpočet procentuálního ozelenění. Žalobkyni nelze přisvědčit, že ZS ÚP neuvádí účel Stavby – účel je podrobně popsán v prvním odstavci str. 2 ZS ÚP. Námitka nepřezkoumatelnosti ozelenění nemohla být důvodná z důvodů popsaných v předchozím bodě – žalobkyně netvrdila, zda a jak se chybný výpočet ozelenění projevil negativně v jejích věcných právech. Navíc je postup výpočtu ozelenění přezkoumatelně popsán v druhém odstavci str. 2 ZS ÚP.
71. K dalším námitkám žalobkyně, které se týkají údajně chybného výpočtu ozelenění v ZS ÚP soud uvádí, že žalobkyně netvrdila, zda a jak se chybný výpočet ozelenění projevil negativně v jejích věcných právech.
72. Obiter dictum uvádí soud následující.
73. V ZS ÚP je vysvětleno, že územní plán stanoví minimální ozelenění 40 % a že pozemky tvořící funkční celek byly identifikovány jako st. p. č. Xc, Xh, Xb, Xd, Xi a p. p. č. Xj a Xk, přičemž jejich ozelenění činí v souhrnu 49,21 %.
74. Žalobní námitka, že dotčený orgán územního plánování opomněl odečíst při výpočtu ozelenění příslušný podíl nemovitosti na pozemku st. p. č. Xb ve vlastnictví paní J. N., nemohla být důvodná, protože pro posouzení podílu ploch zeleně je relevantní jen to, zda pozemky funkčně náleží ke stavbě, nikoli to, že jeden z těchto pozemků je z (menší) části vlastněn osobou odlišnou od vlastníka jiných pozemků funkčně navázaných na stavbu.
75. Pokud jde o stanovení pozemků, které funkčně náleží ke Stavbě, nelze přisvědčit žalobnímu tvrzení, že k ZS ÚP předložená PD (projektová dokumentace z roku 2019) neobsahuje pozemky parc. č. Xj a parc. č. Xk. Podle výkresu C.3 této PD jsou právě tyto pozemky zahrnuty do pozemků funkčně náležejících ke stavbě pneuservisu. Stavba se nachází na pozemku st. p. č. Xc a pozemky st. p. č. Xh a p. p. č. Xj a p. p. č. Xk s tímto pozemkem sousedí, resp. na sebe navazují. Žalobkyní tvrzená skutečnost, že na těchto pozemcích je zahrada a skládka pneumatik, nevyvrací jejich funkční napojení na pozemky se Stavbou. Není zapotřebí, aby Stavba na všechny tyto pozemky přímo zasahovala (aby na nich byla umístěna), rozhodující je jejich funkční napojení na Stavbu. Žalobní tvrzení, že do výpočtu pro zastavěné plochy nebyla zahrnuta zámková dlažba, pevné asfaltové plochy a budova na pozemku st. p. č. Xb, Xd a Xi, je v rozporu s ZS ÚP a výkresem C.3 PD.
76. Žalobkyně dále namítla, že dotčený orgán územního plánování měl po stavebníkovi požadovat (i) výjimku pro stavbu pro podnikatelskou činnost nad 25 m² ve smyslu § 21 odst. 4 (věty druhé) vyhlášky č. 501 a (ii) výjimku z dodržení odstupových vzdáleností podle § 25 vyhlášky č. 501, protože regál je na hranici Pozemku žalobkyně a přístavba na hranici pozemku parc. č. Xi a parc. č. Xm.

77. Soud předesílá, že žalobkyně neozřejmila, proč by dodržení požadavků podle § 21 a § 25 vyhlášky č. 501 mělo být v gesci orgánu územního plánování, když podle § 129 odst. 3 věty první písm. c) stavebního zákona bylo na stavebním úřadu, aby posoudil, zda Stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu.
78. § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501 se výslovně vztahuje jen na pozemky *staveb pro bydlení*, pozemky *rodinných domů* a pozemky *staveb pro rodinnou rekreaci*. Věta druhá tohoto zákonného ustanovení, na niž žalobkyně explicitně odkázala v žalobním bodě [7], se týká výlučně jen *pozemků rodinných domů*.
79. Stavební úřad učinil závěr³⁶, že se předmět řízení týká nebytového objektu, konkrétně servisu a opravy motorových vozidel s bytovými jednotkami. Tento závěr odůvodnil konkrétními skutečnostmi (druh jednotek, podlažnost, způsob využití a poměr bytových a nebytových ploch). Stavební úřad k námitce žalobkyně uvedl³⁷, že dle § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501 lze na pozemcích rodinných domů umístit jednu stavbu pro podnikatelskou činnost do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepenou nejvýše do hloubky 3 m. Objekt pneuservisu je veden v katastru nemovitosti jako bytový dům (nikoli dům rodinný), tudíž výjimka není vyžadována. Dle stavebního úřadu je však nutno vzhledem k faktickému stavu považovat objekt za stavbu nebytového objektu - servis a oprava motorových vozidel s bytovými jednotkami, která též výjimku nevyžaduje. Stavební úřad doplnil, že výjimka se týká samostatného objektu, provozně nepropojeného se stavbou rodinného domu – v posuzované věci se však jednalo o změnu stavby spočívající v provedení přístavby ke stávajícímu objektu, rozšíření stávající provozovny umístěné ve víceúčelovém objektu.³⁸
80. Žalobní námitka nebyla důvodná. Žalobkyně ani zde netvrdila, zda a proč by měla být namítaná vada příčinou negativního zásahu do jejich věcných práv.
81. S řádně odůvodněnými závěry stavebního úřadu, proč výjimka podle § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501 není vyžadována, žalobkyně v žalobě polemizovala dvě argumenty³⁹: (1) je-li potřeba výjimka pro rodinný dům, tím spíše je třeba vyžadovat tuto výjimku u bytových domů, (2) provozovna je prostor, ve kterém se vykonává podnikatelská činnost.
82. Argumentaci žalobkyně nelze přisvědčit. K prvnímu argumentu soud uvádí, že stanoví-li stavební zákon limity pro umístění určitých staveb, nemůže *argumentum a fortiori* vést k jeho výkladu, který omezení umístění rozšíří na jiné případy než zákonem uvedené. Ostatně vyhláška č. 501 v § 2 písm. a) mezi bytovým domem a rodinným domem striktně rozlišuje. Žalobkyní požadovaným výkladem by správní orgány popřely § 2 odst. 1 a 2 správního řádu. Druhý argument se nemůže vztahovat k § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501, protože ten vůbec s pojmem *provozovna* nepracuje, a proto je její definice irelevantní. Žalobkyně pravděpodobně navazovala na jí citované vypořádání námítky v napadeném rozhodnutí, kde je učiněn závěr, že přístavba představovala rozšíření stávající provozovny umístěné ve víceúčelovém objektu: Správní orgány nepopíraly, že se v objektu vykonává podnikatelská činnost, ale dospěly k závěru (rozhodujícím pro vyvrácení naplnění podmínek pro nutnost výjimky), že jde o víceúčelový objekt, nikoli rodinný dům. Druhý argument byl tedy mimoběžný.

³⁶ viz str. 8, 9 a 11 prvoinstančního rozhodnutí

³⁷ viz str. 19 a 20 prvoinstančního rozhodnutí

³⁸ tento právní závěr aproboval žalovaný na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí

³⁹ viz žalobní bod [7] na str. 15 žaloby

83. Pokud žalobkyně konstatovala v závěru žalobního bodu [7], že nesouhlasí s výrokem napadeného rozhodnutí ve znění *Přístavba je umístěna s odstupovou vzdáleností od hranice sousedních pozemků min. 1 m. Tato vzdálenost je dostatečná pro provedení a údržbu stavby, aniž by byly ohroženy sousední pozemky a stavby*, jednak napadené rozhodnutí takový výrok vůbec neobsahuje, jednak neuvedla žádné důvody toto vyvracející a jednak netvrdila, že by jí tvrzená vada negativně zasáhla její věcná práva.
84. Pokud jde o výjimku z dodržení odstupových vzdáleností podle § 25 vyhlášky č. 501 ve vztahu k žalobkyní tvrzenému odstupu Stavby od hranice pozemků parc. č. Xl a parc. č. Xm, nemohlo jít o opodstatněnou námitku již jen z důvodu, že žalobkyně není vlastníkem těchto pozemků a případné nedodržení odstupů Stavby od cizích pozemků se negativně nemohlo dotknout věcných práv žalobkyně.
85. Pokud jde o odstup regálu od hranice Pozemku žalobkyně, stavební úřad učinil závěr⁴⁰, že regál je sice umístěn na hranici pozemků, avšak jde o stavbu demontovatelnou a přístup lze tak zajistit jeho demontáží. K námitkám žalobkyně stavební úřad uvedl⁴¹, že Stavba nevyžaduje výjimku podle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501, protože Stavba není změnou rodinného domu. Podle stavebního úřadu⁴² regál nepředstavuje rodinný dům, rekreační objekt, garáž nebo stavbu podmiňující bydlení na pozemku rodinného domu, kdy objekt pneuservisu se považuje za stavbu nebytovou, tudíž se výjimka dle § 25 odst. 2 až 7 vyhlášky č. 501 nevyžaduje. Požadavek na umožnění údržby staveb podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 byl dodržen, protože jde o demontovatelnou konstrukci, kterou je možné v případě potřeby rozebrat pro zajištění oprav navazujících staveb (oplocení na hranici st. p. č. 8/3 a p. p. č. X). Žalovaný závěry stavebního úřadu aproboval a uvedl⁴³, že regál je umístěn na hranici pozemků p. p. č. Xe a st. p. č. Xd, avšak jde o stavbu, kterou lze v případě potřeby demontovat a zajistit tak přístup např. k oplocení umístěnému na uvedené hranici.
86. Žalobkyně s dostatečně odůvodněnými závěry stavebního úřadu a žalovaného, proč výjimka podle § 25 vyhlášky č. 501 není vyžadována, v žalobě nijak nepolemizovala, tudíž soud neměl důvod tyto závěry přezkoumávat. Žalobní námitka, která pomíjela posouzení námitky stavebním úřadem a žalovaným, a proto nebyla důvodná.
87. Stavební úřad konstatoval⁴⁴, že žalobkyně namítla, že regál zasahuje do požárního úseku garáže žalobkyně, a tuto námitku vypořádal tak, že žalobkyně své tvrzení neprokázala, kdy naopak z doložené dokumentace nevyplývá, že by mělo k zásahu požárně nebezpečného prostoru do garáže (stavby na st. p. č. Xn) docházet. S tímto vypořádáním žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí nijak nepolemizovala a jen konstatovala⁴⁵: „Regál zasahuje do požárního úseku rodinného domu a garáže bez č.e/č.p., která je součástí pozemku parc. č. st. Xn k. ú. X. Pozemek je vlastnictví účastníka.“ Jelikož proti vypořádání své námitky stavebním úřadem žalobkyně ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí nijak nebrojila, žalovaný neměl důvod přezkoumávat správnost posouzení stavebního úřadu v prvoinstančním rozhodnutí. Jelikož žalobkyně

⁴⁰ viz str. 10 prvoinstančního rozhodnutí

⁴¹ viz str. 16 prvoinstančního rozhodnutí

⁴² viz str. 24 prvoinstančního rozhodnutí

⁴³ viz str. 8 napadeného rozhodnutí

⁴⁴ viz str. 24 prvoinstančního rozhodnutí

⁴⁵ viz str. 6 odvolání

žádné konkrétní závěry stavebního úřadu nespороvala ani v žalobě, mohl soud závěry stavebního úřadu převzít jako důvod neopodstatněnosti žalobní námitky.

88. Dále žalobkyně namítla, že orgán územního plánování opomněl, že dle účinného územního plánu obce Františkovy Lázně v území SM.2 plochy smíšené obytné jsou zahrnuty pozemky staveb, které svým provozováním a technickým zařízením *n*enarušují užívání staveb ve svém okolí a *n*esnižují kvalitu prostředí souvisejícího území, které svým charakterem a kapacitou *n*ezvyšují dopravní zátěž v území.
89. Stěží srozumitelná námitka nebyla důvodná.
90. V odvolání ze dne 19. 8. 2021, které žalobkyně směřovala proti ZS ÚP, žalobkyně uvedla, že uvedené požadavky vyplývají z § 8 vyhlášky č. 501.
91. Podle § 8 odst. 2 vyhlášky č. 501 platí, že plochy smíšené obytné zahrnují zpravidla pozemky staveb pro bydlení, případně staveb pro rodinnou rekreaci, pozemky občanského vybavení a veřejných prostranství a dále pozemky související dopravní a technické infrastruktury. Do ploch smíšených obytných lze zahrnout pouze pozemky staveb a zařízení, které svým provozováním a technickým zařízením *n*enarušují užívání staveb a zařízení ve svém okolí a *n*esnižují kvalitu prostředí souvisejícího území, například nerušící výroba a služby, zemědělství, které svým charakterem a kapacitou *n*ezvyšují dopravní zátěž v území. Jde o konkrétní způsob naplnění obecných požadavků na vymezení ploch dle § 3 vyhlášky č. 501.
92. Podle § 89 odst. 2 stavebního zákona platí, že se nepřihlíží k námitkám k věcem, o kterých bylo rozhodnuto při vydání územně plánovací dokumentace. § 114 odst. 2 stavebního zákona stanoví, že k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování územně plánovací dokumentace nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.
93. Z uvedeného je zřejmé, že nemůže být důvodnou námitka žalobkyně, směřující do vymezení plochy v územním plánu, do níž spadají pozemky se Stavbou. Tyto námitky mohly být uplatněny pouze v řízení o přijetí územního plánu a v nynějším řízení o dodatečném povolení Stavby nemají již místo.
94. Pro zjištění souladu Stavby v regulaci územního plánu není § 8 odst. 2 vyhlášky č. 501 právně významný, kdy relevantní je pouze regulace dané plochy smíšené obytné SM.2 v územním plánu. Žalobkyně netvrdila, že by regulace plochy SM.2 umístění a provedení Stavby bránila.
95. Pokud by žalobní námitka měla být vyložena tak, že územní plán obsahuje výslovnou úpravu, že využití plochy SM.2 omezuje tak, jak žalobkyně tvrdí v předposledním odstavci str. 11 žaloby, žalobkyně neuvedla žádné konkrétní tvrzení k tomu, jaká konkrétní pasáž územního plánu takovou regulaci obsahuje. Nebylo na soudu, aby za žalobkyni v územním plánu takovou regulaci vyhledával. Žalobní tvrzení, že *pneuservis svým charakterem a kapacitou zvyšuje dopravní zátěž v území a narušuje užívání staveb ve svém okolí a že sklady, skládky a servisy jsou v plochách smíšených obytných nepřípustné*, bylo nekonkrétní a nebylo nijak osvědčeno ani podpořeno odkazem na žádný konkrétní důkazní prostředek ani právní argumentaci.

96. Obiter dictum soud uvádí, že ověřil⁴⁶, že územní plán regulaci plochy SM.2 tvrzenou žalobkyní v předposledním odstavci str. 11 žaloby neobsahuje. Dále, žalobkyně nijak nepolemizovala se závěry stavebního úřadu⁴⁷, že (i) Stavba nebude mít vzhledem ke svému charakteru (přístavba příjmací haly a skladu + regál) vliv na stávající zatížení okolí včetně zatížení dopravou, neboť nezvýší kapacitu stávajícího pneuservisu, že (ii) stavebníkovi nařídil výrokem II a IV prvoinstančního rozhodnutí zkušební provoz a že (iii) předmětem řízení není užívání pneuservisu před provedením přístavby Stavbou.
97. Dále žalobkyně namítla, že orgány územního plánování nezohlednily skutečnost, že umístování Stavby mělo být v souladu s cíli územního plánování dle § 18 odst. 1 stavebního zákona.
98. Námitka byla nedůvodná, protože na str. 2 ZS ÚP se dotčený orgán územního plánování právě tomuto posouzení věnoval a žalobkyně jeho závěry v žalobě nijak nezpochybovala. Orgán územního plánování zde uvedl, že Stavbu posoudil z hlediska naplnění cílů a úkolů územního plánování stanovených v § 18 a § 19 stavebního zákona, mj. vzal v úvahu požadavky dle § 18 odst. 1 stavebního zákona (udržitelný rozvoj území a soudržnost společenství obyvatel území) a dospěl k závěru, že Stavba těmto požadavkům vyhovuje, protože se nachází v zastavěném území obce v ploše vymezené mj. pro stavby drobné výroby a služeb, dojde její realizací k rozvoji podnikání ve službách, drobné výrobě a zkvalitnění služeb, tedy naplnění veřejného zájmu, a Stavba vyhovuje požadavkům na využívání a prostorové uspořádání území s ohledem na podmínky v území a stávající charakter území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl⁴⁸, že podle PS ÚP se záměr nachází v zastavěném území ve stabilizované ploše smíšené obytné městské SM.2, která je určena především pro bydlení, občanské vybavení a drobnou výrobu a služby, kdy předmětný záměr se považuje za službu, a tudíž je v souladu s možnostmi využití plochy SM.2. definované v platném územním plánu.
99. Dále žalobkyně namítla, že orgány územního plánování nezohlednily § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501.
100. Podle § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501 platí, že servisy, opravny a čerpací stanice pohonných hmot včetně zařízení pro manipulaci s nimi, zejména překladiště, stáčírny, mycí rampy, odpařovací stanice, další stavby, zejména dílny, sklady, nádrže topných olejů, sběrný, skládky, ve kterých dochází k manipulaci s látkami, které mohou ohrozit povrchové nebo podzemní vody, například jedovaté a žíravé látky, radioaktivní látky, se nesmí umísťovat v ochranných pásmech I. a II. stupně vodních zdrojů sloužících pro zásobování pitnou vodou, v ochranných pásmech prvního stupně nebo v užším prozatímním ochranném pásmu přírodních léčivých zdrojů anebo zdrojů přírodních minerálních vod stolních.
101. Žalobkyně netvrdila, že by se Stavba nacházela v ochranném pásmu I. nebo II. stupně vodních zdrojů sloužících pro zásobování pitnou vodou, nebo v ochranném pásmu prvního stupně nebo v užším prozatímním ochranném pásmu přírodních léčivých zdrojů anebo zdrojů přírodních minerálních vod stolních. Žalobkyně tedy netvrdila, že by byla naplněna hypotéza § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501.

⁴⁶ viz územní plán na <https://www.frantiskovy-lazne.cz/uzemni-plan-mesta/ds-16219/p1=47072>

⁴⁷ viz např. str. 18, 20, 21 a 22 prvoinstančního rozhodnutí

⁴⁸ viz str. 7 napadeného rozhodnutí

102. Soud připomíná, že podkladem rozhodnutí správních orgánů byla závazná stanoviska Ministerstva zdravotnictví ZS1 MZ a ZS2 MZ.⁴⁹
103. V ZS1 MZ a ZS2 MZ Ministerstvo zdravotnictví jako dotčený orgán na úseku ochrany využívání přírodních léčivých zdrojů a přírodní minerální vody, přírodních léčebných lázní a lázeňských míst podle § 37 odst. 1 zákona č. 164/2001 Sb. vydalo souhlasné závazné stanovisko podle § 37 odst. 3 písm. b) téhož zákona, vzhledem k tomu, že Stavba včetně regálu se nachází v ochranném pásmu II. stupně přírodních léčivých zdrojů lázeňského místa Františkovy Lázně, a stanovilo dvě podmínky, které stavební úřad převzal do bodu 14 výroku III prvoinstančního rozhodnutí.
104. Nijak nezdůvodněná námitka žalobkyně odkazující jen na § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501 nemohla být tedy důvodná – žalobkyně netvrdila, zda a proč má tvrzený nedostatek negativně zasáhnout její věcná práva, proč by se toto zákonné ustanovení mělo na Stavbu vztahovat, a pominula, že podkladem rozhodnutí byla závazná stanoviska dotčeného orgánu vztahující se k ochraně přírodních léčivých zdrojů lázeňského místa Františkovy Lázně. Navíc nebylo zřejmé, proč by § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501 měl být významný pro dotčené orgány územního plánování.
105. Žalobkyně dále namítla, že se orgán územního plánování nezabýval tím, zda Stavba splňuje podmínku stanovenou v územním plánu pro danou plochu SM.2, spočívající v objemu přepravy 15 t nebo 50 m³ v jednom dni, když lze očekávat vyšší intenzitu dopravy.
106. Námitka byla nedůvodná, protože na str. 2 ZS ÚP se dotčený orgán územního plánování posouzení souladu Stavby s územním plánem věnoval a žalobkyně jeho závěry v žalobě nijak nezpochybňovala. Orgán územního plánování zde uvedl, že Stavba představuje spočívá v přístavbě přijímací haly a skladového přístřešku stávajícího pneuservisu a v regálu na pneumatiky, kdy stávající pneuservis provádí vyvažování, přezouvání a lepení pneumatik. Z toho je zřejmé, že Stavba sice představuje (hmotově) rozšíření zařízení služeb, avšak není významným rozšířením objemu služeb nabízených pneusem, tudíž nevzniká důvod pro závěr o zvýšení přepravy nebo dopravy v důsledku umístění a povolení Stavby.
107. I kdyby se orgány územního plánování uvedenou podmínkou územního plánu nezabývaly, žalobkyně nevysvětlila, jak se takový případný nedostatek negativně projevil v jejích vlastnických nebo jiných věcných právech. Stejně tak žalobkyně netvrdila, že by *v důsledku Stavby* (nikoli v důsledku provozu původního pneuservisu) objem denní přepravy překročil 15 t nebo 50 m³, ani nezpochybnila závěr stavebního úřadu⁵⁰, že (i) Stavba nezmění vzhledem ke svému charakteru (přístavba přijímací haly a skladu + regál) zatížení okolí včetně zatížení dopravou, neboť nezvýší kapacitu stávajícího pneuservisu, že (ii) stavebníkovi nařídil výrokem II a IV prvoinstančního rozhodnutí zkušební provoz a že (iii) předmětem řízení není užívání pneuservisu před provedením přístavby Stavbou.

Rozpor projektové dokumentace se skutečným stavem⁵¹

108. Žalobkyně namítla⁵², že (i) správní orgány nesprávně odkázaly na § 159 odst. 3 stavebního zákona, (ii) správní orgány nesprávně zdůraznily odpovědnost projektanta za projekt, (iii)

⁴⁹ viz str. 12 prvoinstančního rozhodnutí

⁵⁰ viz např. str. 18, 20, 21 a 22 prvoinstančního rozhodnutí

⁵¹ viz žalobní bod [6] na str. 12 až 15 žaloby

⁵² viz část žalobního bodu [6] na str. 12 a 13 žaloby

správní orgány nemohou aplikovat mírnější kritéria, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení, a (iv) směřují-li námitky vlastníka sousední nemovitosti proti způsobu provedení stavby a dokládá-li svá tvrzení důkazy jako jsou fotografie z doby provádění stavby, pak k vyvrácení jeho námitek nepostačují jen výkresy. Tento soubor námitek nemohl být opodstatněný, protože námitky jednak byly zcela obecné a nekonkrétní a jednak žalobkyně netvrdila, že by se tato údajná, obecně vymezená, a hypotetická pochybení správních orgánů negativně dotkla jejího vlastnického nebo jiného věcného práva. Lze dodat, že tyto námitky vznášela žalobkyně ve správním řízení opakovaně a na str. 12 Druhého zrušovacího rozhodnutí se jí u bodu 7.12. dostalo vypořádání od žalovaného, nicméně žalobkyně námitku opět v žalobě zopakovala, jako by se jí na její podnět odpovědi nedostalo.

109. Žalobkyně dále namítla, že stavba jako celek není v rozporu s projektovou dokumentací založena na patkách do hloubky cca 900 mm a že to prokazuje fotografiemi přiloženými k žalobě. Dále žalobkyně nabídla své svědectví, že během výstavby neslyšela nikoho kopat a neviděla bagr.
110. Soud konstatuje, že žalobkyně v žalobě netvrdila, že by správním orgánům ve správním řízení předložila fotografie týkající se údajně vadných základů Stavby.⁵³
111. Žalobkyně v řízení před stavebním úřadem namítla, že skutečné založení stavby neodpovídá základovým konstrukcím uvedeným v projektové dokumentaci, kdy stavební úřad k tomu na str. 15 a 16 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že za projektovou dokumentaci odpovídá projektant, který zpracováním projektové dokumentace předmětné přístavby deklaruje její řádné provedení. Stavební úřad učinil s odkazem na statický výpočet v projektové dokumentaci, opakovaná ohledání na místě a použité materiály závěr⁵⁴, že Stavba je mechanicky odolná a stabilní.
112. Při hodnocení dostatečnosti vypořádání námitek žalobkyně nelze pominout, že žalobkyně na str. 9 odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí k tomu uvedla jen nesrozumitelnou skrumáž slov (větu bez podmětu a přísudku): „(provedeného Ing. I. B.), jakož i z důvodu absence založení stavby na betonových patkách do nezámrzné hloubky 900 mm.“
113. Konstatovala-li žalobkyně na jiném místě str. 13 žaloby, že absenci základových patek a provedení stavby na zámkové dlažbě ve šterkové lóži potvrdil i zápis zástupce Městského úřadu Františkovy Lázně z kontrolní prohlídky ze dne 6. 6. 2019, uvádí soud, že žádný takový zápis se ve správním spisu nenachází.
114. Žalobní námitka nesouladu projektové dokumentace se skutečným provedením základů přístřešku Stavby nemohla soud vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, protože žalobkyně netvrdila, jak se tato vada mohla dotknout jejích věcných práv. Navíc soud i aprobejuje závěr stavebního úřadu, že nevznikla důvodná pochybnost o souladu projektové dokumentace se skutečným stavem, pokud jde o základy přístřešku. Žalobkyně netvrdila žádný konkrétní údaj o tom, že by správním orgánům předložila fotografie základů prokazující rozpor mezi skutečností a projektovou dokumentací, ani že označila jiné důkazy prokazující její tvrzení. Žalobkyně tedy svá tvrzení důkazně nepodložila do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolala objektivní a důvodné pochybnosti o tom,

⁵³ Soud podání, k němuž by žalobkyně takové fotografie přiložila, v rozsáhlém správním spise nenalezl.

⁵⁴ viz str. 11 prvoinstančního rozhodnutí

že skutečné základy přístřešku neodpovídají projektové dokumentaci. Pro úplnost a nad rámec potřebného soud dodává, že případná výpověď žalobkyně, že během výstavby neslyšela nikoho kopat a neviděla bagr, by takovým důkazem býti sama o sobě nemohla.

115. Další soubor žalobních námitek se týkal požárně bezpečnostního řešení Stavby. Žalobkyně namítala, že obvodové konstrukce Stavby nejsou vyplněny minerální vatou, že každá část celkové přístavby (S4, S3, S8, S2, S7) má jinou skladbu stropu a že chybí CETRIS obklad z venkovní strany u objektu S2 a S7.
116. Odpovědi na tyto (opakující se) argumenty se dostalo žalobkyni v prvoinstančním rozhodnutí⁵⁵, kde stavební úřad uvedl: „*Stavebník doložil nově zpracovanou projektovou dokumentaci, která obsahuje též nové požárně bezpečnostní řešení. Projektová dokumentace a požárně bezpečnostní řešení byly předloženy k posouzení Hasičskému záchrannému sboru Karlovarského kraje, který závazným stanoviskem dotčeného orgánu na úseku požární ochrany č.j. HSKV-2228-2/2019- CH ze dne 5. 9. 2019 s předloženým řešením souhlasil. Stavební úřad bude před zahájením zkušebního provozu požadovat závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru, ve kterém bude tento orgán souhlasit s uvedením stavby do provozu. Ten tak učiní pouze, prokáže-li stavebník, že stavba je provedena v souladu s odsouhlaseným požárně bezpečnostním řešením. Z uvedeného vyplývá, že bude zkontrolována dostatečná ochrana konstrukcí.*“ Stavební úřad dodal, že námitce žalobkyně vyhověl stavebník doložením přepracované projektové dokumentace dne 4. 10. 2019, která obsahuje též přepracované požárně bezpečnostní řešení. Stavební úřad dále uvedl, že požárně bezpečnostní řešení bylo zpracováno autorizovanou osobou a bylo schváleno kladným závazným stanoviskem. Opláštění deskami CETRIS vyžaduje požárně bezpečnostní řešení a stavební úřad bude při kontrolní prohlídce svolané před zahájením zkušebního provozu požadovat závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Karlovarského kraje - to bude vydáno jen, bude-li stavba splňovat všechny požadavky požárně bezpečnostního řešení. Stavební úřad učinil závěr⁵⁶, že dokumentace požárně bezpečnostního řešení Stavby byla posouzena dotčeným orgánem (ZS HZS KV), který vydal souhlasné stanovisko.
117. Žalovaný zopakoval⁵⁷, že námitka rozporu Stavby s požárně bezpečnostním řešením byla vyvrácena přepracováním požárně bezpečnostního řešení doloženého dne 4. 10. 2019 a pro stavbu regálu byla doložena projektová dokumentace dne 1. 6. 2022. Žalovaný aproboval závěr stavebního úřadu, že Stavba byla posouzena autorizovanou osobou pro požární bezpečnost staveb a byla zpracována dokumentace požárně bezpečnostního řešení stavby včetně vymezení požárně nebezpečného prostoru, kdy toto požárně bezpečnostní řešení bylo předloženo příslušnému dotčenému orgánu na úseku požární ochrany - Hasičskému záchrannému sboru Karlovarského kraje, územnímu odboru Cheb, který vydal souhlasné závazné stanovisko. Pro Stavbu jsou navrženy takové výrobky, materiály a konstrukce, které zaručují, že Stavba při správném provedení splní požadavky na požární bezpečnost a bezpečnost při užívání, údržbě, včetně bezbariérového užívání. Stavba splňuje požadavky zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně.
118. Argumentace správních orgánů nenašla pražádný odraz v žalobních námitkách, kde žalobkyně na vysvětlení správních orgánů nijak nereagovala a námitky zopakovala, jako by byly správními orgány pominuty. Jelikož žalobkyně s odůvodněnými závěry správních

⁵⁵ viz str. 16 a 18 a 20 prvoinstančního rozhodnutí

⁵⁶ viz str. 10 a 12 prvoinstančního rozhodnutí

⁵⁷ viz str. 8 napadeného rozhodnutí

orgánů v žalobě nepolemizovala, soud je nepřezkoumával a přebírá je jako odůvodnění neopodstatněnosti žalobních námitek.

119. Námitka nesouladu Stavby s projektovou dokumentací zjištěného příslušníky Hasičského záchranného sboru Karlovarského kraje v dokumentu ze dne 10. 6. 2019, pomíjela opakované vypořádání námitek žalobkyně správními orgány, že časově poté došlo k přepracování požárně bezpečnostního řešení doloženého dne 4. 10. 2019.
120. Žalobkyně dále namítla, že požární zpráva neřeší, že v požární zóně regálu na hranici Pozemku žalobkyně se nachází dřevěný zahradní domek s odstupem max. 1 m od hranice Pozemku žalobkyně. Požárně bezpečnostní řešení navíc podle žalobkyně řeší regál umístěný jinak než podle projektové dokumentace a než podle skutečného provedení. Zpracovatel PBŘ podle žalobkyně nedoložil a nezjišťoval existenci tvrzeného podzemního hydrantu, kdy podle žalobkyně tento hydrant neexistuje a jeho absence byla potvrzena i zástupcem společnosti CHEVAK Cheb, a.s.
121. Stavební úřad k námitce umístění regálu uvedl⁵⁸, že na základě námítky rozporu umístění regálu s projektovou dokumentací a PBŘ vykonal stavební úřad dne 1. 2. 2023 kontrolní prohlídku na místě stavby a zjistil, že k povolanému regálu, který je od svého vzniku na stejném místě, byly postaveny 2 menší regály (přenositelná zařízení bez základových konstrukcí) ve směru k st. p. č. Xi a jeden větší (demonťovatelný, obložený deskami CETRIS) ve směru k st. p. č. Xc. Stavebník byl vyzván k odstranění těchto dvou regálů do 7. 2. 2023, dne 8. 2. 2023 vykonal stavební úřad kontrolu na místě stavby a zjistil, že tyto regály byly odstraněny.
122. Žalovaný k opakované odvolací námitce žalobkyně, nereflektující na její vypořádání stavebním úřadem, uvedl⁵⁹, že souhlasí se stavebním úřadem, že námitku žalobkyně vznesla přesto, že jí stavební úřad vysvětlil, že původní dva vedlejší regály byly odstraněny a námitka tedy již neodráží aktuální stav.
123. Žalobkyně na vypořádání správních orgánů v žalobě nijak nereagovala, závěry správních orgánů vyvracející podstatu námitek žalobkyně nespороvala a námitky zopakovala, jako by byly správními orgány pominuty. Jelikož žalobkyně s odůvodněnými závěry správních orgánů v žalobě nepolemizovala, soud je nepřezkoumával a přebírá je jako odůvodnění neopodstatněnosti žalobních námitek.
124. Žalobkyně též nijak nebrojila proti PS HZS, kde nadřízený dotčený orgán k jejím námitkám vysvětlil⁶⁰, že Stavba neleží v požárně bezpečném prostoru stávajících sousedních objektů a že ověření, zda byly dodrženy podmínky požární bezpečnosti stavby z PBŘ se provádí až v rámci státního požárního dozoru před zahájením užívání Stavby a podmínkou kolaudace je souhlasné závazné stanovisko, které musí navazovat na místní šetření, při němž bude ověřena existence zdroje požární vody (hydrant). Soud proto neměl důvod přezkoumávat ani tyto odborné závěry nadřízeného dotčeného orgánu na úseku požární ochrany.
125. Soud pro úplnost dodává, že žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí k zahradnímu domku uvedla jediné tvrzení: „dřevěný domek není zakreslen v PBŘ a situačním výkresu.“ Žalobkyně tedy v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí

⁵⁸ viz str. 24 prvoinstančního rozhodnutí

⁵⁹ viz str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí

⁶⁰ viz str. 5 PS HZS

netvrdila, že by se zahradní domek nacházel v požární zóně regálu - s tím přišla žalobkyně až v žalobě. Žalobkyně navíc pominula, že nadřízený dotčený orgán na str. 4 PS HZS odůvodnil závěr, že regál nepodléhá výkonu státního požárního dozoru.

126. Obdobnou procesní strategii zvolila žalobkyně i v případě žalobní námitky, že PBR nesprávně zařadilo přístavbu z hlediska členění provozovaných činností podle požárního nebezpečí – podle žalobkyně mělo jít o provozování činnosti s vysokým požárním nebezpečím podle § 4 odst. 3 písmene c) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, nikoli o zařazení dle normy ČSN 730804.
127. Námitka nebyla důvodná, protože ji žalobkyně nepropojila s žádným tvrzením o negativním dotčení svých věcných práv, dále protože ji žalobkyně vůbec neuplatnila v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí⁶¹ a protože námitka zcela pomíjí závěr nadřízeného dotčeného orgánu obsažený na str. 4 PS HZS, že přístavba byla posouzena podle normy ČSN 730804, včetně jeho podrobného odůvodnění v reakci na námitky žalobkyně.
128. Žalobní námitka jako celek⁶² je poněkud nesrozumitelná. Pokud měl být její podstatou namítaný rozpor skutečného provedení Stavby s požárně bezpečnostním řešením, pak žalobkyně svá (převážně zcela nekonkrétní) tvrzení nijak neosvědčila a stavebnímu úřadu tak nemohly vzniknout důvodné pochybnosti o takovém rozporu. Pokud námitka směřovala proti řešení zvoleném požárně bezpečnostním řešením, pak toto bylo závazně posouzeno v ZS HZS a k odvolacím námitkám žalobkyně přezkoumáno v PS ZS, kdy žalobkyně v žalobě proti těmto závazným stanoviskům a jejich závěrům nijak nebrojila.
129. Závěrečný soubor žalobních námitek směřoval do projektové dokumentace: že statický posudek z 8/2019, konstatující vady střešní konstrukce, osvědčuje nebezpečnost stavby, že měly správní orgány zajistit odborné posouzení stavby a geodetické zaměření nutné pro zjištění nutnosti výjimek pro odstupy. Stavební úřad Stavbu nezaměřil, a proto stavební úřad podle žalobkyně neví, zda nedošlo k zásahu do cizích pozemků.
130. Stavební úřad k námitkám žalobkyně uvedl⁶³, že žalobkyně netvrdila ohledně bezpečnosti a nevyhovujícího statického posouzení žádné konkrétní skutečnosti, a proto nevznikl důvod zpochybňovat statické posouzení zahrnuté do projektové dokumentace. Dodal, že při závěrečné kontrolní prohlídce (při podání žádosti o vydání kolaudačního souhlasu) bude požadovat geodetické zaměření, které ověří, zda Stavba je provedena v souladu s projektovou dokumentací ověřenou v řízení o dodatečném povolení stavby.
131. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně uvedla⁶⁴, že měly správní orgány zajistit odborné posouzení stavby, že geodetické zaměření nelze vyžadovat po povolení stavby, ale je v povolovacím řízení nutné pro zjištění nutnosti výjimek pro odstupy a že podle statického posudku z 8/2019 jsou střešní konstrukce a kroky nevyhovující.
132. Námitky žalobkyně byla nedůvodné, protože je žalobkyně nepropojila s žádným tvrzením o negativním dotčení svých věcných práv, dále protože je žalobkyně vůbec neuplatnila v řízení před stavebním úřadem, a protože námitky zcela pomíjejí závěry

⁶¹ srov. § 89 odst. 2 správního řádu

⁶² viz str. 13 a 14 žaloby

⁶³ viz Str. 15 a 25 prvoinstančního rozhodnutí

⁶⁴ viz str. 9 odvolání

stavebního úřadu v prvoinstančním rozhodnutí, které žalobkyně v žalobě vůbec nespornuje a soud je tedy může převzít jako odůvodnění neopodstatněnosti námitek žalobkyně.

133. Není zřejmé, jakého odborného posouzení Stavby se žalobkyně domáhá, kdy žalobkyně zcela pominula, že geodetické zaměření před vydáním kolaudačního souhlasu musí vyloučit umístění Stavby v rozporu s projektovou dokumentací. Žalobkyně ostatně netvrdila ani neosvědčila žádný důvod pro pochyby, že Stavba je umístěna v rozporu s projektovou dokumentací – k vyžadování geodetického zaměření Stavby v rámci posuzovaného řízení tedy stavební úřad neměl důvod.
134. Soud dodává, že žalobkyně projektovou dokumentaci dezinterpretuje: Statický posudek z 8/2019 skutečně uvedl, že krokve a vazby střešní konstrukce přístavby by byly nevyhovující, pokud nebudou doplněny dvojitými kleštinami 30/140 nad vaznicemi a pod hřebenem a svislým táhlem 70/100. V projektové dokumentaci je však řešení doporučené statikem (jako vyhovující) přijato, jak vyplývá z výkresu krovu D.1.1.3, který zahrnuje právě ty kleštiny a svislé táhlo (v projektu nazváno jako *vzpěra*), jež jsou podle statika zapotřebí k bezpečnému provedení střešní konstrukce. Statický posudek tedy rozhodně neprokazuje nebezpečnost Stavby.

Občanskoprávní námitka⁶⁵

135. Žalobkyně ocitovala svou námitku v řízení před stavebním úřadem v podání ze dne 28. 11. 2022 a uvedla, že vypořádání její námítky stavebním úřadem je nedostatečné, protože její námitka směřovala vůči přístavbě.
136. Námitka je nedůvodná.
137. Žalobkyně skutečně námitku, citovanou žalobkyní v žalobě, uvedla v podání ze dne 28. 11. 2022. Podstatou námítky je tvrzení o nepřiměřeném vlivu užívání Stavby tím, že přístavba povede k vyššímu zatížení lokality dopravou hlukem a hlukem při měnění pneumatik, otřesy a zplodinami.⁶⁶
138. Stavební úřad k námitce v prvoinstančním rozhodnutí uvedl⁶⁷, že z námítky není patrné, jaká část provozovny má produkovat nadměrné imise a rušit vlastníky sousedních nemovitostí - zda jde o celý provoz pneuservisu, nebo o rozšířené části pneuservisu z přístavby. Jednalo-li by se o rušení z původní provozovny pneuservisu, tak provozovna byla již zkolaudována. Jednalo-li by se o rušení z přístavby, stavebnímu úřadu se nepodařilo zjistit užívání této části stavby a její vliv na okolí bude proto vyhodnocen nařízeným zkušebním provozem, který (ne)osvědčí nadměrnost imisí. Stavební úřad za tím účelem v souladu se závaznými stanovisky dotčených orgánů nařídil zkušební provoz, který situaci vyhodnotí a na základě kterého budou v případě potřeby stavebníkovi nařizeny nezbytné úpravy.
139. Proti tomuto vypořádání se žalobkyně ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí nijak neohradila a neučinila svůj nesouhlas součástí svých odvolacích námitek. Žalovaný tak neměl důvod přezkoumávat správnost posouzení stavebního úřadu v prvoinstančním rozhodnutí a žalobkyně se nemůže účinně dovolávat vad vypořádání své námítky žalovaným v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě napadla výlučně to, že stavební úřad vypořádal její námitku nedostatečně, ale právo účinně namítat vady

⁶⁵ viz žalobní bod [11] na str. 16 a 17 žaloby

⁶⁶ související odkaz na odstupy byl předmětem posouzení soudu výše v tomto rozsudku

⁶⁷ viz str. 11, 20, 21 a 26 prvoinstančního rozhodnutí

vypořádání své námitky žalobkyně pozbyla tím, že prostřednictvím odvolací námitky po žalovaném nepožadovala přezkum vypořádání své námitky ze strany stavebního úřadu. Z obsahu projektové dokumentace nevyplývá žádné zjevné nebezpečí imisí tvrzených žalobkyní, kdy žalobkyně konkrétně netvrdila, že a jak byl v důsledku Stavby byla zkrácena na svých vlastních právech, konkrétně vlastnickém právu k Pozemku žalobkyně.

140. Obiter dictum, námitka, že stavební úřad nevypořádal námitku směřující vůči přístavbě by byla nedůvodná tak jako tak, protože stavební úřad námitku i ve vztahu k přístavbě zjevně vypořádal a odkázal na nařízený zkušební provoz. Lze dodat, že žalobkyně v žalobě necitovala celé vypořádání své námitky stavebním úřadem, jak je zřejmé z výše uvedeného shrnutí vypořádání stavebního úřadu.

VI.

Závěr a náklady řízení

141. Některé žalobkyní k důkazu označené listiny jsou součástí správního spisu, jímž správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu.⁶⁸ Z listin přiložených k žalobě jde o: napadené rozhodnutí, sdělení Policie ČR ze dne 4. 9. 2019 na čl. 17 soudního spisu, sdělení krajské hygienické stanice ze dne 1. 8. 2019 na čl. 19 soudního spisu, sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 24. 4. 2020 na čl. 20 soudního spisu, stavební povolení na čl. 21 soudního spisu, kolaudační rozhodnutí na čl. 22 soudního spisu, předkládací zpráva ze dne 3. 9. 2019 na čl. 25 soudního spisu. Dále⁶⁹ jde o sdělení Hasičského záchranného sboru Karlovarského kraje ze dne 1. 8. 2019, č. j. HSKV-2106-2/2019-CH, a sdělení Městského úřadu Cheb, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 10. 5. 2021, č. j. MUCH 30027/2020
142. Soud pro nadbytečnost neprovedl ostatní žalobkyní navržené důkazy, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby: Katastrální mapa a výpis z katastru nemovitostí k 30. 10. 2006⁷⁰ se týkaly původního pneuservisu, který nebyl předmětem řízení stavebního úřadu. Územní plán Františkovy Lázně žalobkyně označila k důkazu, aniž by konkrétně tvrdila, jaká jeho konkrétní pasáž by měla prokazovat jaké konkrétní žalobní tvrzení – soud neměl tedy důvod provádět k důkazu územní plán celé obce. Dvě fotografie Stavby a účastnický výslech žalobkyně, označené k důkazu na str. 13 žaloby, se týkaly skutečného provedení Stavby a nemohly ovlivnit rozhodnutí soudu, protože předmětem jeho přezkumu byla zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy zda v mezích žalobních námitek správní orgány správně zjistily skutkový stav – skutečné provedení Stavby na toto posouzení nemohlo mít vliv. Z téhož důvodu nebylo zapotřebí provádět dokazování *fotografiemi* tak, jak žalobkyně navrhovala v závěru žalobního bodu [6] (důkazní návrh, pokud byl v důsledku překlepu míněn tak, že mají být obsaženy fotografie ve správním spisu, by nebyl na místě, protože dokazování správním spisem, jak bylo výše vysvětleno, se v soudním řízení správním neprovádí).
143. Soud shrnuje, že žádná z žalobních námitek nebyla důvodná, protože buď žalobkyně netvrdila, jak jí identifikovaná vada správního procesu nebo hmotněprávního posouzení

⁶⁸ srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70

⁶⁹ navržené k důkazu v žalobních bodech [2] a [3] žaloby

⁷⁰ navržená k důkazu v žalobním bodě [2]

správních orgánů negativně zasáhla její vlastnická práva k sousedním nemovitostem, nebo nebrojila proti vypořádání své totožné námitky správními orgány v jejich rozhodnutích, nebo námitka nesměřovala proti relevantním důvodům rozhodnutí, příp. namítaná vada nemohla atakovat zákonnost rozhodnutí, resp. námitka nebyla s to zvrátit závěry správních orgánů.

144. Žalobkyně ve správním řízení v rozsáhlých podáních převážně opakovala stále stejné námitky, aniž reagovala na jejich posouzení správními orgány. Vypořádaly-li správní orgány základ jejích námitek, byla procesní práva žalobkyně uspokojena v dostatečné míře. Podle soudu účastník nemůže být z toho, že správní orgány zahltí množstvím opakujících se nepřehledných, resp. nekonkrétních námitek, aniž by ve svých dalších námitkách reflektoval, že správní orgány na ně ve svých rozhodnutích již reagovaly. Procesně úspěšná taktika nemůže spočívat na takovém znavení správního orgánu a následném využití přehlédnutí nějaké marginální námitky při vypořádání takto podávaných námitek.
145. Správní orgány dostaly, v mezích žalobních námitek, své povinnosti posoudit, zda je Stavba v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem a zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, dostatečně posoudily projektovou dokumentaci i se zabývaly dostatečně ověřením účinků budoucího užívání Stavby. Správní orgány řádně námitky žalobkyně posoudily podle obecných požadavků na výstavbu a závazných stanovisek.
146. Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
147. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal v podání ze dne 31. 8. 2023. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.
148. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo, protože jí soud neuložil žádnou povinnost. Osoba zúčastněná na řízení ani nenavrhovala přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. října 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.